پاړه مرادیونه
ګالهړیونه

مخدوم سعید الزمان عاطف

Gul Hayat Institute

بسم الله الرحمٰن الرحيم

ذات ٦

كتابي سلسلو

پاڙ مراديون ڳالهڙيون

Gul Hayat Institute

ذات نہ آهي ذات تي،
جو وهي سو لهي.

(جملي حق ۽ واسطا محفوظ)

تعداد: ١٠٠٠
ڇاپو: پهريون
موضوع: شاعري
شاعر: مخدوم سعيدالزمان 'عاطف' سروري
ڇپائيندڙ: ذات ڪتابي سلسلو حيدرآباد
ڇپيندڙ: سهڻي پرنٽرز، الهندو ڪڇي، حيدرآباد سنڌ
ڇپجڻ جي تاريخ: مئي ١٩٨٨ع
ڪور ڊزائين: عبدالفتاح هاليپوٽو

ڏس:
١- 8-A بونٽ - 3 لطيف آباد حيدرآباد

٢- مخدوم سعيدالزمان پوسٽ آفيس هالا
ضلع حيدرآباد

Gul Hayat Institute

قيمت ١٥-٠٠ روپيا

ترتيب

سعيدل جي ڪتاب لاءِ — مخدوم طالب المولي

مخدوم سعيدالزمان 'عاطف'

ڪافيون ١ کان ١٠

رباعي ١١

قطعا ١٢ کان ١٣

مستزاد ١٤

غزل ١٥ کان ٥٦

Gul Hayat Institute

سعيدل جي ڪتاب لاءِ

منهنجو پنجون نمبر فرزند غلام حيدر عرف سعيدالزمان ۱۲-۱۰-۱۹۶۲ع تي تولد ٿيو. الحمدالله، الله کيس واقعي سعيد ٻالڪو آهي. پاڻ سنڌي ۽ انگريزي تعليم حاصل ڪرڻ کان اڳ ۾ قرآن شريف پڙهيائين ۽ لائق ٿيڻ بعد منهنجي مهمان خاني ۽ موڙهي خاني جي سنڀال ۾ مددگار ٿيو ۽ ڪير واري مال جي به نظرداري ڪندو رهيو. پوءِ البته ڪجهه عرصي لاءِ ڪراچي ۾ انگريزي تعليم حاصل ڪرڻ واسطي رهيو ۽ پوءِ موٽي هالين آيو. جڏهن منهنجا ٻيا فرزند پنهنجي پنهنجي زمينداري ڪمن ۾ مصروف ٿيا ته ان بعد وري به سا گهيا ڪم حوالي ڪيا ويا جي بخوبي سنڀاليندو رهي ٿو.

منهنجي روزانه عوامي ڪمن جي بيحد وڌي وڃڻ ۽ منهنجي طبيعت پوري ٺيڪ نه هئڻ سبب منهنجي مجبوري ڪري ڏسي پاڻ هفتي جا چار ڏينهن يعني سومر، اڱارو، اربع ۽ خميس منهنجي ڪمن ۾ منهنجي مدد لاءِ ازخود مقرر ڪيا آهن، جنهن سببان مون تان ڪافي بار گهٽيو آهي. منهنجي دعا آهي ته شال هميشه سا گهي طرح بلڪ زياده مددگار ثابت ٿئي. آمين. آءٌ کيس پيار مان ”سعيدل“ چوندو آهيان.

جڏهن ۱۹۸۰ع ۾ شاعري شروع ڪيائين ته مون کان پنهنجي واسطي تخلص جي طلب به ڪيائين ته کيس ”عاطف“ تخلص ڏنم، انهي سال (۱۹۸۰ع) ۾ ۱۸ غزل لکيائين، ۱۹۸۱ع ۾ ۸۴ غزل، ۱۹۸۲ع ۾ ۳۲ غزل، ۱۹۸۳ع ۾ چار غزل، ۱۹۸۴ع ۾ ۲ غزل، ۱۹۸۵ع ۾ ۱ غزل، ۱۹۸۶ع ۾ ۱ غزل ۽ ۱۹۸۷ع ۾ به ۱ غزل لکيائين.

Gul Hayat Institute

عاطف جي شاعري واري ذوق شوق هالا جي شاعري واري خاموش فضا ۾ چرپر پيدا ڪئي ۽ ورهن کان بند ٿيل شاعري کي آزادگي ملي ۽ ”مرڪزي بزم طالب المولي“ شاندار ڪنوينشن گهرايو. نه فقط ايترو بلڪ هر سال ڪنوينشن سڏائڻ جو سلسلو جاري ٿيو ۽ بزم ظالب المولي جي سلور جبلي به ملهائي وئي. نه رڳو ايترو پر ”مرڪزي بزم طالب المولي“ جي آئين موجب سال ۾ چار ڀيرا ”انتظاميه ڪائونسل“ جون گڏجاڻيون به شروع ٿيون. انهي سرگرمي هالا جي شاعرانه بي حس ماحول ۾ به نئون روح پيدا ڪيو ۽ نوان نوان شاعر وجود ۾ اچڻ لڳا ۽ جهونا شاعر به نئين جوش سان ميدان ۾ آيا. مگر افسوس سان لکڻو پوي ٿو ته عاطف صاحب في الحال شاعري ڪرڻ بند ڪري ڇڏي آهي، البته مشاعرن ۾ شرڪت ڪندو رهي ٿو.

عزيزي سعيدل اگرچ منهنجو شاگرد آهي مگر سندس شاعري نرالي ۽ ذاتي خيالن واري آهي، نه سندس شاعري ۾ ڪاپي آهي نه چوري ۽ نه ڏي استاد جي اهل. غزل ۾ سندس زبان، سندس تخيل ۽ سندس خاص انداز آهي. مٿي جيڪي به لکيو اٿم اهو بلا خوشامد ۽ بلا تڪلف جي لکيو اٿم. عاطف جي غزل جي هڪ هي خوبي به آهي ته ان ۾ مصنوعيت ناهي هر پڙهندڙ سندس خيال پنهنجي حال وٽان سمجهندو آهي.

طالب المولي

١٥- سپٽمبر ١٩٨٧ع

”باسٽن“ آمريڪا

Gul Hayat Institute

کراچي

۱۹۸۷-۶-۳

ڪائنات جي عظيم ترين حصي سنڌ ۾ آئون چوڏهين آڪٽوبر اوڻيهه سئو ٻاهٺ ۾ ڄائس. زندگيءَ جي مختلف مرحلن مان گذري جڏهن اوڻيهه سئو ستهتر ۾ پهتس ته ان وقت آئون گذريل ڇهن ستن سالن جي ذاتي مشڪلاتن سبب يقيناً نا پسنديده شخص هئس.

اوڻيهه سئو اٺهتر ۾ مونکي ڪائنات جي حسين نعمت ملي، جنهنکي دنيا پيار، محبت ۽ عشق جهڙا نالا ڏئي ٿي، ان پيار ڏيندڙ، محبت ڪندڙ دلربا مون مان آهستي آهستي سڀ عيب ڪڍڻ شروع ڪيا ۽ سچ اهو آهي ته مون هن جي ئي ڪري هر برائي ڇڏي ۽ هن جي ئي احساس ڏيارڻ ڪانپوءِ مون پنهنجو فرض سمجهي والدين جي خدمت ڪئي ۽ مختلف زميداريون سنڀاليون. منهنجي شاعري به ان جي ئي عطا ڪيل آهي.

فقط

(مخدوم سعيد الزمان عاطف)

هالا نوان

Gul Hayat Institute

۱

ڪافي

آهين ياد سدا تون جاني،
دل تو ڪئي آهي ديواني.

ويا سال لنگهي تولئه سڪندي - ٿيا ڏينهن گهڻا تو کي ڏسندي،
توکان جدا جيان پيو ٻڇندي - وڃي عمر پڄي منهنجي هڄندي،
جيئين مرجهائي گل ٽڙندي - ڪڻان ساهه به ٿو هٿ ڪنجهندي،
اچي مونسان ملجان ڪلندي - خوش ٿيندس توسان ملندي،
آهي توکان سوا حيراني.

الفت ۾ ٿيس مستانو - تولءِ ڇڏيم سارو زمانو،
تو سوا نه ڪجهه به سهانو - لڳي گلشن ٿو ويرانو،
دل توکي ڏنم نذرانو - ٿي ويس سندءِ پروانو،
پلي دنيا ٿا هي فسانو - آهيان تنهنجو پر پروانو،
تنهنجي در جي ڪيي درباني.

تو وٽ پر نيٺ ته رسندس - تو سوا نه ٻئي ڏي وڃندس،
پنهنجي پيار جو پرم به رکندس - تنهنجا ناز سدائين ڪڻندس،
تنهنجي خاطر سور به سهندس - توسان قدم ملائي هلندس،
توکان ڪڏهن به ڪونه مان ڦرندس - تولءِ مرڻو پيو ته به مرندس،
تولءِ ڏيندس هر قرباني.

ڏي سهڻل ڪا دلداري - اچ مهر ڪري مختاري،
ڏسان تنهنجي صورت پياري - جنهن منهنجي دل آڌتاري،
منهنجي آهي رڳو توسان ياري - تنهنجي الفت جان آڳاري،
تولئه دلڙي رڙي ٿي ويچاري - اچي مونتي ڪر منٺاري،
تنهنجو ڪٿ به نه آهي ثاني.

Gul Hayat Institute

مونکي ياد سدائين رکجان - پنهنجي دل مان ڪڏهن نه ڪيجان،
دنيا کي ڇڏي ير اچجان - مونسان ڪلندي ڪلندي ملجان،
گڏ مونسان سدائين رهجان - مونکي ڇڏي نه ڪيڏنهن وڃجان،
هر مشڪل سهندي ڪلجان - مونسان سفر ۾ هلجان،
ڪا، ڪا نه ڪجئين ناداني.

مونکي راز تو پنهنجا ٻڌائين - ٻو پيار تون ڇو تو لڪائين،
مون ڏي هٿڙا ٻئي تو وڌائين - تو منهنجوئي چورائين،
ٻئي ڪنهن سان متان دل لائين - متان پيار ۾ زهر ملائين
منهنجا سهڻا مٺڙا سائين - مان رهندس تنهنجو سدائين
اچي وٺ منهنجي مهماني

منهنجو شاهد مولا آهي - تو تنهنجو چريو توکي چاهي،
جي ڦرندو زمانو ته ڇاهي - ٻي ڪنهن ۾ ڪو ڪم ناهي،
مان ته رسندس توکي ڪاهي - بيٺو آهيان لاهي پاهي،
ٻيو ٿاهم ٻيلي ڪو ناهي - توسان رهندس رس پڻ راهي،
اها رمز اٿئي ڪا رباني.

٣ پنهنجي اکڙين سان توکي چمندس - رڳو توکي ويٺو ڏسندس،
تنهنجو ٿي سدائين رهندس - توسان ٿي رڳو پيو ملندس،
توسان گڏجي پيو مان کلندس - رڳو توسان يار مان جيئندس،
رڳو تو ڏي سهڻا ايندس - توکي ڏسندي خوش ٿي ٽڙندس،
پنهنجي الفت آهي شهاني.

تنهنجي اکڙين جا ٻئي تارا - آهن ڏاڍا پيارا پيارا،
۽ ان تي وري هي ڪارا - اهي ڪن ٿا مون تي مارا،
وري پرت جا ڪن وسڪارا - ڪيئن دل کي جهلن دل وارا،
ٿيا زور انهن جا مارا - تي 'عاطف' ويا ويچارا،
دل ڪئي آ تن مستاني.

٦- فيبروري ١٩٨١، هالا

Gul Hayat Institute

(٢)

توکان يار جدا، رهڻ حال ٿيا، سکندي ڪئين سال وبا.

پنهنجي اُلفت پيارا هميشه رهي،
پلي پاڻ سان دنيا ٿهي نه ٿهي،
هر دم ڪريان دُعا.

پنهنجي زلفن سان تو قيد ڪيو،
پنهنجي نظر سان مونکي ماري ڇڏيو،
ڪيڏهن ويندس پلا.

مون ڪئي آهي، توسان ئي وفا،
پنهنجي چاهت ۾ ڪا ناهي جفا،
وعدا پُورا ڪبا.

چاهيان ٿو صنم تون جلدي ملين،
۽ عمر سڄي مونسان گڏجي رهين،
پُڏندو نيت خدا.

هر وقت پيو تنهنجون واٽون ڏسان،
تنهنجي ئي سهاري تي پيو جيان،
ايندين ڪڏهن رمتا.

ڏينهن رات صنم تنهنجي ياد اٿم،
دل توکان رسوا ناشاد اٿم،
چاهت پاريا بنا.

تنهنجي جلون ڪئي منهنجي دلڙي
چري،
جي نه ايندي ته 'عاطف' ويندو
مري،
جلدي اچ دلربا.

٩- فيبروري ١٩٨١، هالا

Gul Hayat Institute

ٿيون اگر مونسان سڄڻا جي ڪڏهين رهين،
هر قدم تي رکو ٿو لئي مان پيار ڏيان،
توکان تنهنجا سڀئي درد ۽ غم ٿو لئي،
پنهنجي هر ڪا خوشي ٿو لئي ڏيئي ڇڏيان.

مون تي چاهيو ملي مونکي هڪ مهربان،
جنهن جي الفت تان پنهنجي ڪيان دل فدا،
پيار جي بدلي مونسان ڪري پيار هو،
۽ بڻايان انهيءَ کي مجازي خدا،
سو خدا مون کي مليو سندءِ روپ ۾،
چاهيان ٿو سدا ڪڏجي تو سان رهان.

هر گهڙيءَ ياد تنهنجيءَ ۾ ٿڪان پيو،
دور تو کان صنم وقت گذري نٿو،
هر طرف يار توکي ٿي مان ٿو ڏسان،
تو سوا منهنجي دل ۾ نه آهي ڪو پيو،
چاهيان ٿو ته جيسين به زنده رهان،
توکي پنهنجي گلي سان لڳائي رجيان.

آهي توسان سڄڻ منهنجي هر ڪا خوشي،
توکي آهي مون سمجهيو سندم زندگي،
رات ڏينهن ياد تنهنجي رهي ٿي صنم،
تنهنجي ديدار کي سمجهان ٿو مان بندگي،
جي سوا تنهنجي ڪنهن پئي ڏي آئون وڃان،
ان گهڙيءَ کان وٺي ڄڻ ته ڪافر ٿيان.

Gul Hayat Institute

پنهنجي نازڪ نظر سان ڦٽي تو ڇڏيو،
زخم انجي ته آهين رڳو توُن دوا،
پنهنجي ٻانهن ۾ مونکي هميشه توُن رک،
مونکي هرگز نه خود کان ڪجئين توُن جدا،
تنهنجي ٻانهن سان ٻانهون ملائي جيان،
۽ وري تن ڏي ٻانهن ۾ آئون مران.

تنهنجي جلوءَ ڪيو آهي مونکي چريو،
تنهنجي ئي پيار ۾ مست آهيان صنم،
هر گهڙي تنهنجي يادن ۾ گم ٿو رهان،
دور مونکان رهي ڇو ڪرين ٿو ستم،
هاڻ تنهنجي جدائي سهڻ آ ڏکي،
جي نه ايندين ته مشڪل آ زنده بچان.

منهنجي دل ۾ ته آهين رڳو توُن سڄڻ،
مونکي مدهوش تنهنجي ڪري ٿي نظر،
آهيان جسم مان، منهنجي آهين توُن جان،
توُن ئي آهين اي سهڻا سندم همسفر،
جڏهن توکي ڏسان ٿو اي ماهِ لقا،
بي خوديءَ مان ٿو پيارا مان توڏي وڃان.

Gul Hayat Institute

گهوڙا اکڙين مان منهنجي ڪريا ڪونه پر،
ياد توکي ڪري دل ئي دل ۾ رنم،
ڪيترو وقت هڪ ٻئي کان رهبو پري،
مونکي گهاري پيو هڪ اهو ئي ته غم،
سوچيان پيو شڪايت ڪريان توسان ڪيئن،
سوُر دل جا سوا تنهنجي ڪنهن کي چوان.

مُونتي مهرون ڪري اڄ رهتي دلربا،
منهنجو تو ڪان سوا پيو نہ ڪنهن ۾ ڪو ڪم،
دل تہ 'عاطف' جي پهرين ڪان آهي چري،
هاڻ ٿيندڙيون وڇن ٿيون هي اکڙيون بہ نم،
تنهنجي آهي جدائي گهڻئي مون سٺي،
هاڻ جلدي هلي آ تون اي جانِ جان.

٢١- فيبروري ١٩٨١

Gul Hayat Institute

(٤)

ڏک اڪائي کلو مسڪرائي ملو،
سوچيو زندگيءَ ۾ سڀن جو ڀلو.

هي زمانو اصل ڪان رکي ساز ٿو،
جو ٻين سان رهي خوش سوَن ۾ آ ڪو،
ٻو ٻين جي خوشين ڪان نه هرگز جلو.

خوش رهڻ لئه ٻين جي نه ڦريو خوشي،
زندگيءَ ۾ سڀن سان رکو دوستي،
۽ ٻين کي نه ڏک ڏئي ٻو خوش ٿي ٽلو.

ڪنهن به انسان جي دل نه ٽوڙڻ کپي،
۽ چڱائي سڀن لاءِ سوچڻ کپي،
هر ڀلائيءَ جو آخر ته ملندو صلو.

جو ٿئي زخم ٿو ان جي ملندي دوا،
نيٺ هڪ ڏينهن پنهنجي به ٻڌندو خدا،
درد سهندي به رکبو سدا حوصلو.

غم نه جنهن ۾ مليا زندگي ڇا اها،
۽ ڏکن جي پٺيان ٿا ملن سک سدا،
نيٺ پنهنجو به هڪ ڏينهن ٿيندو ڀلو.

آخرڪار هڪ ڏينهن مرڻو به آ،
ساري سنسار کي خوش ته ڪرڻو به آ،
زندگيءَ ۾ سڀن سان رهائي هلو.

ظلم جيڏو به ٿئي اک ڪڏهن نم نه ٿئي،
ڪنهن جي سامهون به ظاهر اهو غم نه ٿئي،
زخم دل جا اڙي 'عاطف' وساري کلو.

٦- مارچ ١٩٨١، هالا

Gul Hayat Institute

(٥)

سَوَ پيرا ستم سهبو توکي نہ ڪڏهن ڇڏبو،
دنيا جي اصولن کي ٺڪرائي هليو اچبو.

هر وقت ڏسان توکي گڏجي ماٺ رهان توسان،
قدمن ۾ سران تنهنجي ۽ عمر جيان توسان،
توکي ئي ڏسڻ ڪان پو ڪيئن ٻئي ڏي پلا ڏسبو.

تولاءِ تہ دولت ڇا دنيا بہ ڇڏي ڏيندس،
ٺڪرائي اصولن کي توڙي ئي سچڻ ايندس،
دنيا سان تکر رهندو هرگز نہ قدم رکبو.

دنيا جو نہ ڪم آهي دل پيار پري توڙڻ،
عشاق جو ڪم آهي دنيا ئي سڄي موڙڻ،
دنيا کي ڇڏي جاني توڙي ئي رڳو وڏبو.

هي زخم ڏنو آ تو ۽ تون ئي دوا آهين،
هن ساري زماني ۾ تون منهنجو مٺا آهين،
ٿي دل هي چوي منهنجي تنهنجو ئي سدا رهبو.

توکي ئي ڏسڻ چاهيان توسان ئي رهڻ چاهيان،
توسان ئي جيئڻ چاهيان توو ٺ ئي مرڻ چاهيان،
اقرار آ ’عاطف‘ جو الفت جو پرم رکبو.

١٣- مارچ ١٩٨١، هالا

Gul Hayat Institute

(٦)

محبت جو مهراڻ هر هڪ پل ۾ ڇوليون ماري،
منهنجي بدن ۾ رچيل آهي تنهنجي سڄڻ سرهاڻ،
دلبر سائين دل هي چوي ٿي مونکي سدا رک ساڻ،
دنيا ته ڇا عقبا به ڇڏي ڏيان مٺڙا تنهنجي ڪاڻ،
منهنجي دل ۾ تون ئي آهين توکي سڄي آ ڄاڻ،
دلڙي ڦٿڪي يار چوي ٿي دور آهين ڇا ڪاڻ،
تون ئي منهنجو سيڪجهه آهين ٻئي جي ڪيان ڇو ڪاڻ،
’عاطف‘ جو ايمان آهين تون رهه نه مونکان اڻ ڄاڻ.

هالا ۲۲ مارچ ۱۹۸۱،

Gul Hayat Institute

(٧)

جيسين جيئرو آهيان توسان پيار ڪبو،
توکي خود کان ڪڏهن بہ نہ ڌار ڪبو.

توکي مونکي ڏسيو ٿا ماڻهو سڙن،
اکثر ٿا پاڻ سان حسد رکن،
پنهنجي اُلفت کي ٿا ڏوه چون،
هي ڏوه سڄڻ هر بار ڪبو.

آهي پياري سڄڻ تنهنجي اک جي اٿي،
وئين اکڙيون ملائي دلڙي ڪٺي،
مونکي تنهنجو قسم ڏاڍو تو وٺي،
توکي ياد سدا سهڻا يار ڪبو.

تون دل جي هر ڌڙکن ۾ آهين،
منهنجي اکڙين ۾ تو تون ئي وسين،
منهنجي ذهن تي پڻ ڇانيل تو رهين،
سوچيان پيو ڪڏهن ديدار ڪبو.

پنهن جي پريت سڄڻ مان نڀائيندس،
تو ڏي ئي قدم پيو وڌائيندس،
تو لءِ واتون واجهائيندس،
پنهن جو پورو هر اقرار ڪبو.

تون ’عاطف‘ آهين مُنهنجا مٺا،
توکي ياد ڪريان تو صبح و مسا،
اڄ مون وٽ تون اي ماه لقا،
تو بن ير ڪيئن سينگار ڪبو.

١٥- اپريل ١٩٨١، هالا

Gul Hayat Institute

رباعي

ڪو شوخ حسين منهنجو بہ مطلوب آهي،
دنيا ۾ رهي دنيا کان هو خوب آهي،
آئون بہ فقط هن جو ٿي آهيان هر دم،
’عاطف‘ سان رڳو هوئي تہ منسوب آهي.

٢- مئي ١٩٨١، هالا

Gul Hayat Institute

قطعا

(١)

جو تون نہ آهين صنم پوءِ ڪا خوشي ڪيئن ٿئي،
ڏسان نہ توکي تہ پو منهنجي بندگي ڪيئن ٿئي،
مون عمر ساري رکيي تنهنجي نالي آهي ڪئي،
جي تون بہ دور رهين پوءِ زندگي ڪيئن ٿئي.

٦- سپٽمبر ١٩٨١، هالا

(٢)

محبت ۾ دنيا سان ٽڪرائڻو آ،
زماني سڄي کي پنو ٽڪرائڻو آ،
ستمرا ءِ 'عاطف' ڪڏهن ٿار ناهڻ،
خدا جي خدائيءَ کان ڇوڙائڻو آ.

٦- سپٽمبر ١٩٨١، هالا

(٣)

تو گهنڊ وجهي جو ڏٺو ان کي تنهنجو پيار چيم،
وري ڪلي جو ڪنيئي نيڻ سا بهار چيم،
لڳائي سيني سان مون کي لبن مان پياري چڙيئي،
وري خودئي پي ٽڙئين اُن کي بس خمار چيم.

٦- سپٽمبر ١٩٨١، هالا

(٤)

لبن تي لالمي ڏنم ءِ گلاب ياد آيو،
جو رخ تان پردو هٽيو ماهتاب ياد آيو،
نگاهہ ناز کي شرمائي تو جو هيٺ ڪيو،
پراڻو دل ۾ لڪايل ڪو خواب ياد آيو.

٢٥- سپٽمبر ١٩٨١، حيدرآباد

Gul Hayat Institute

(٥)

اي رشڪِ جام نظر سان پيار پيو مون کي،
مان تہ هُجان ۽ تون ماڻن سان مار پيو مون کي،
سندء گلي سان لڳي نيم خواب مان تي وڃان،
وري سنڀالي صنم تون سنوار پيو مون کي.

٢٦- سپٽمبر ١٩٨١، هالا

(٦)

هڪ مهرخ سان منسوب آهيان،
محبوب جو مان محبوب آهيان،
جو مون کان وڌيڪ مون کي پيارو،
اُن دلبر کي مطلوب آهيان.

٢٨- سپٽمبر ١٩٨١، هالا

(٧)

صنم جنهن واٽ تان گذري سا رشڪِ ڪهڪشان ٿي پئي،
رکي جت هو قدم پنهنجو اهو هنڌ آسمان ٿي پئي،
اگر گلزار مان گذري تہ گلشن گلفشان ٿي پئي،
وڃي ويراني ۾ گر هو تہ سو پڻ گلستان ٿي پئي.

٢٩- سپٽمبر ١٩٨١، هالا

(٨)

هُجي ڪو پنهنجو تہ اُن سان ڪٿي گِلا بہ ڪجي،
وفا نہ چاڙي جو، اُن بي وفا کي ڇا چئجي،
وچوڙو پيار ۾ پئدا تہ آهي موليٰ ڪيو،
هُجي ڪو انسان تہ چئجي خدا کي ڇا چئجي.

٢٩- نومبر ١٩٨١، هالا

Gul Hayat Institute

مستزاد

ورتو آ، ڄڻ جهان ۾ تولاءِ مون جنم — منهنجا مٺا صنم،
مون تي نه تون ڪجائين هرگز ڪڏهن ستم — منهنجا مٺا صنم.

تنهنجي ڪري اي دلبر سڀ ڪجهه ڇڏي ڏنم — آهي سنڌ ۽ قسم،
توڏي ڏسي پيو وڌايان سهڻا سدا قدم — منهنجا مٺا صنم.

تنهنجي ڏي ديد منهنجي دلبر تي بندگي — توسان سندم خوشي،
مون تي رهيو آ تنهنجو سهڻا سدا ڪرم — منهنجا مٺا صنم.

تون ڏي سندم محبت آهين جهان ۾ تون — ۽ گلستان ۾ تون،
توسان ڏي آهي منهنجو وابسته هرڪو دم — منهنجا مٺا صنم.

توبن جيان اي جاني ممڪن اهو نه آ — جائي تو هڪ خدا،
لب نام تنهنجو چوندا پيل سر ٿئي قلم — منهنجا مٺا صنم.

مون کي جيئڻ جي لاءِ ير تنهنجي وفا کپي — اي جان دوا کپي،
منهنجو ته هن جهان ۾ تنهنجي ڏي دم سان دم — منهنجا مٺا صنم.

پل پيار جا مخالف ڪئين ڪوششون پيا ڪن — توڙي نٿا سگهن،
'عاطف' ته رهندو تنهنجو هرگز نه ڪر تون غم — منهنجا مٺا صنم.

٨- فيبروري ١٩٨٢، ڪراچي

Gul Hayat Institute

غزل

مان جڳ ۾ فقط تولاءِ آهيان، تولاءِ جيان تولاءِ مران،
تون منهنجي حياتيءَ جو مقصد، تون آهين منهنجو دلبر جان.

مان ڪنهن جي پروا ڇو ڪريان، توتان هيءَ جان به گهوري ڇڏيان،
مون ورتو فقط تولاءِ جنم، تولاءِ ٻيو راهون واجهايان.

مان آهيان رڳو تنهنجو ئي صنم، ٻي ڪنهنجو مونسان ڪجهه ناهي،
تون آهين رڳو منهنجو ئي مٺا، ڏينهن رات فقط تولاءِ رڙان.

منهنجو يار به تون منهنجو پيار به تون، منهنجي دل جو سچڻ دلدار به تون،
تون شاد هجين آباد هجين، تولاءِ دعائون ٻيو ڪريان.

منهنجي جان به تون ايمان به تون، منهنجي دردن جو درمان به تون،
مان زنده فقط تولاءِ آهيان، تو کي ئي ازل کان ٻيو سڏيان.

تون منهنجو هئين منهنجو آهين، مان تنهنجو هئس تنهنجو آهيان،
هيءَ دنيا ڪري به نه سگهندي جدا، تون رک مولي ۾ يقين اي جان.

مان آهيان تون، تون آهين مان، هن دنيا جي پروا ڇو ڪريان،
دنيا ته اسان جي آهي جدا، پنهنجي دل کي تون مضبوط ڪجان.

تون آهين صنم ساقي منهنجو، مان آهيان رڳو عاشق تنهنجو،
ارمان سندم آ، هي دل ۾، تنهنجي ٻانهن ۾ مان هميشه هجان.

اچ يار سچڻ هاڻ دير نه ڪر، دم آهي فقط اکڙين ۾ بچيل،
تنهنجون راهون ٻيو مان يار ڏسان، اچي 'عاطف' کي تون دلاسو ڏجان.

١٠ ڊسمبر ١٩٨٠ع، هالا

Gul Hayat Institute

(٢)

منهنجا مٺڙا صنم منهنجا پيارا صنم،
تنهنجي ڌاري آهي منهنجو ته هرڪو قدم.

تو کي ڏسندو رهان تو سان کلندو رهان،
تو سان ڪريان پيار آئون پيو دمبدم.

تو کي ڏسندي اداس آهيان بي چين مسان،
تنهنجو آهي جو غم سو آ منهنجو به غم.

تون سلامت رهين ۽ سدائين کلين،
مان نه چاهيان ڏسڻ تو سندءِ اکڙيون نم.

مان تنهنجي محبت ۾ آهيان ڪمل،
تو سوا ڪونه پيو آهي ڪوئي سندم.

منهنجي جند جان تون منهنجو سر ساهه تون،
آهيان تنهنجو صنم مونکي تنهنجو قسم.

آهين 'عاطف' تون سهڻا ۽ حاڪم سندم،
تو ڌاري دنيا ڇڏڻ آهي آسان ڪم.

١٠- ڊسمبر ١٩٨٠ع، هالا

Gul Hayat Institute

(٣)

منهنجا مُحب مٺا دلدار سڄڻ،
منهنجي اکڙين جا اي نار سڄڻ.

جي مون وٽ تون ناهين اي مِٺا،
هي تخت لڳن ٿا دار سڄڻ.

هي دنيا ڀلي بدنام ڪري،
پَرواه ناهي ڪا يار سڄڻ.

منهنجو آهي يقين خُدا ۾ سدا،
هو ڪڏهن نہ ڪندو سون ڏار سڄڻ.

هي وقت آ ٿورو جُدائيءَ جو،
پو آهن رڳوئي پيار سڄڻ.

’عاطف‘ جا سُهڻا پيارا ڀِرين،
مونکي آهي سدا تنهنجي سار سڄڻ.

١٣- ڊسمبر ١٩٨٠، هالا

Gul Hayat Institute

(۴)

جدا توکان جانب مان جي ڪونہ سگھندس،
الڳ توکان مٺڙا رهي ڪونہ سگھندس.

مان آهيان بدن تون سندم جان آهين،
سوا ساه تنهنجي ڪٽي ڪونہ سگھندس.

رڳو تنهنجون راهون ڏسان پيو مان مٺڙا،
سوا تو سفر ۾ هلي ڪونہ سگھندس.

ڪري عشق ۾ تو ڇڏيو آهي قابو،
ٻئي ڪنهن سان ياري رکي ڪونہ سگھندس.

هلي آ تون هاڻي هميشه لا مون وٽ،
جدائي سندءِ مان سهي ڪونہ سگھندس.

ازل کان ٿئي 'عاطف' اوهان جو آ سهڻا،
اوهان جو قسم آ ڦري ڪونہ سگھندس.

۱۴- ڊسمبر، ۱۹۸۰، هالا

Gul Hayat Institute

(۵)

جدا توکان ٿـي ڪيئن يـار جيان،
تون ٻـڌاءِ مون کـي ڪيئن ساه کڻان.

توجي مون کي ڇڏيو اي يار مٺا،
پـو ٿيندو ڇـا ويـهـي ڏسجان.

دولـت بنگلا ۽ ماڙيون تہ ڇا،
تنهنجي خـاطـر دنيا کـي بہ ڇڏيان.

اي سُهـڻا صـنـم اي مـنـڙا صنم،
مون کي پاڻان جُدا هرگز نہ ڪجان.

ڏک سُور هُجن تو کان دور سدا،
تنهنجي لاءِ دعا ڏينهن رات ڪريان.

آهي 'عاطف' جـي دل جـي هي صدا،
تـو ساڻ صـنـم مان گـڏجي رهان.

هالا — ۱۴ ڊسمبر ۱۹۸۰

Gul Hayat Institute

(٦)

آرزو منهنجي ديدِ محبوب آ،
منهنجي جند جان سان جو منسوب آ.

منهنجي دل کي هميشه ڪان ٿي وڻي،
دلربا جو پيار مطلوب آ.

هن زماني کي آئون ڇو چاهيان،
منهنجي دل صرف هن ڏي مرغوب آ.

هن زماني ۾ حسن وارا هزار،
هو جهان ۾ سڀن کان ٿي خوب آ.

جنهن بنايو آ مون کي ديوانو،
سو سندم يار ٿي تہ محجوب آ.

هن سڄي ساري ملڪ ۾ 'عاطف'،
صرف مون سان سو ٿي منسوب آ.

هالا — ١٩ ڊسمبر ١٩٨٠

Gul Hayat Institute

(٧)

جڏهن عقل جي انتها ٿيندي آهي،
تڏهن عشق جي ابتدا ٿيندي آهي.

ڏئي عقل کي قلف وڌبو آ اڳتي،
وساري ڇڏيو دنيا ڇا ٿيندي آهي.

اگر عقل کان ڪم وٺڻ ٿا جي چاهيو،
ته پو پيار هڪڙي بلا ٿيندي آهي.

وڌائي قدم کي نه پو روڪيو آ،
تڏهن پيارا پوري وفا ٿيندي آهي.

جڏهن پرت ۾ پير پائي ٿو ڪوئي،
تڏهن کان ئي دنيا خفا ٿيندي آهي.

اگر پيار ۾ ڪنهن قدم کي جي روڪيو،
اهائي ته ان جي دغا ٿيندي آهي.

ڪري پيار پو دور دلبر رهن ٿا،
انهيءَ کان نه بدتر سزا ٿيندي آهي.

اگر عشق چاهين ته ڇڏ عقل کي تون،
انهيءَ سان وفا ڇا ادا ٿيندي آهي.

محبت مٺاهين سين کان آ 'عاطف'،
سدا پيار ۾ دل صفا ٿيندي آهي.

١٩- ڊسمبر، ١٩٨٠، هالا

Gul Hayat Institute

(٨)

هڪ جسم نہ پر هڪ جان آهيون،
پنهنجي دردن جو درمان آهيون.

تون مون ۾ آهين آئون تو ۾ آهيان،
پنهنجي پيار جو پڻ سامان آهيون.

نہ تون مونکي ڇڏين نہ آئون توکي ڇڏيان،
هڪ ٻئي جي ٻئي جند جان آهيون.

هڪ آهيون هڪ ٿي جيئنداسون،
هڪ جسم آهيون هڪ جان آهيون.

هڪ ٻئي وٽ تما هر وقت رهون،
هڪ ٻئي جو پيار ۽ شان آهيون.

تون منهنجو صنم مان تنهنجو آهيان،
هڪ ٻئي جو پاڻ ئي مان آهيون.

تون 'عاطف' جو آئون تنهنجو رهان،
هڪ ٻئي جو پاڻ ارمان آهيون.

١٩- ڊسمبر ١٩٨٠، هالا

Gul Hayat Institute

(٩)

زمانـي ۾ تنهنجو سـچـڻ مـٽ نہ آهي،
سندء سونهن منڙا ڪڏهن گهٽ نہ آهي.

تمنا اٿـم هي سـدا خـوش رهين تون،
سوا توکان جانب ڪو جهرمٽ نہ آهي.

رڳـو رات ۽ ڏينهن تـوکـي پڪاريان،
سندء پيار دل ۾ ڪڏهن گهٽ نہ آهي.

ازل کان وٺـي آئـون تنهنجوئي آهيان،
سندم پيار ۾ ڪوبہ وٿ سٽ نہ آهي.

سچڻ آئون تنهنجو سدائين چـوايان،
سندم دل ۾ تولء ڪڏهن ڪٽ نہ آهي.

اوهان جوئي آهيان اوهان جوئي رهندس،
اوهان جو قسم ڪوبہ ٻيو گهٽ نہ آهي.

يقين آهي مونکي اٿـي تون ئي هوندين،
سندم لاء ٻيو ڪوبہ ڪو چٽ نہ آهي.

يقين رکجو هـردم خـدا ۾ اي سهڻا،
هي 'عاطف' اوهانجو ڪو چرپٽ نہ آهي.

١٩- ڊسمبر ١٩٨٠ع، هالا

(١٠)

چَوين ٿو تون مونکي چريو ۽ چريو،
۽ پائين ٿو ٻاڪر ٻريو ۽ ٻريو.

جتي ٿو سڏيو آهي مونکي سڄڻ،
مان ايندس اُتي پر وريو ۽ وريو.

صبح شام توکي سڄڻ سارِيان،
جيان پيو هتي مان مريو ۽ مريو.

تون هر وقت منهنجي اکين ۾ رهين ٿو،
آهيان يار تو لئه چريو ۽ چريو.

سَندم ساهَ ۽ سِرَ جو تُون ئُي ڌَڻي،
ڏِسان پيو آئون توکي ترِيو ۽ ترِيو.

رکي دل ۾ ياديون پيو 'عاطف' جيئي،
سنڌ ياد ۾ هت ڳريو ۽ ڳريو.

٢٠- ڊسمبر ١٩٨٠، هالا

Gul Hayat Institute

(١١)

جو پيار آهين منهنجو يار آهين - منهنجو سهڻا سچو دلدار آهين،
جي جان آهين منهنجو ساه آهين - منهنجو پيارا پرين منٺار آهين.

گهري آ خدا کان اها ئي دعا - تنهنجي ٻانهن ۾ آئون يار جيان،
لف اچي تنهنجي ٻانهن ۾ - رکو تون ئي تہ منهنجو يار آهين.

جي ٻانهن ۾ مونکي تون رکجان - تن ٻانهن ۾ آئون جيان ۽ مران،
عمر وجي تن ٻانهن ۾ - تون ئي منهنجي ڳلي جو هار آهين.

آئي خيالن ۾ ٻنهنجي - وينو تو کي رکو مان يار ڏسان،
ن سور سليان تنهنجا سور ٻڌان - منهنجو تون ئي سچو غمخوار آهين.

ان دور رهين تون منهنجا پرين - اهو وقت آ مون لا قيامت جو،
ونکان نہ ٿي منهنجي ويجهو اچ - تون ئي پيارا پرين منهنجو پيار آهين،

نيا ڳالهيون هزار ڪري - تون منهنجي وفا تي يقين رکجان،
تنهنجو آهيان تنهنجو رهندس - تون ئي منهنجي اکين جو ٺار آهين.

منهنجو همٿ تو جهليو همٿ ۾ - تڏهن کان ئي سنده 'عاطف' آئون نہ ٿيس،
قابو وري تون نہ همٿ ڇڏجان - منهنجو تون ئي سچو آڌار آهين.

٢٠- ڊسمبر ١٩٨٠، هالا

Gul Hayat Institute

(١٢)

اوهان سان ملڻ لاءِ بيتاب آهيان،
مِلي پر وڃن گر توهان ڏي ئي ڪاهيان.

سندم بـي وسيءَ تـي رُنو آسمان اڄ،
عجب مان ڏنئين پي ته ڪيئن زنده آهيان.

هي برسات مونکي ستائي ٿي هر هر،
ڀلا ڪنهن جي سامهون وڃي هن تي داهيان.

ڪري ياد مونکي رُنو تو به هوندو،
پري توکان ٿي يار خوش مان به ناهيان.

ڪري ٻاڙ ڪي تنهنجي نالي ڇڏيو مون،
خبر ڪنهنکي ڪهڙي ته ڇا ٿو مان چاهيان.

هلي آ هتي تون يا مونکي سڏي وٺ،
سڄڻ تنهنجو 'عاطف' ته آئون ئي آهيان.

٢ – ڊسمبر ١٩٨٠، هالا

Gul Hayat Institute

(۱۳)

ضرورت هئي جنهنجي سو پيار مليو،
گهريم جو خدا کان آهو يار مليو.

جڏهن هن محبت مان مرڪي نهاريو،
تڏهن کان ٿي مونکي هي سنسار مليو.

محبت مان هن مونکي پاڪر آ پاتو،
مون چاهيو ٿي جيڪو اهو هار مليو.

رسوا هن کان يارو ڪيڏهن ڪونه ويندس،
ضرورت هئي جنهنجي سو منٺار مليو.

خدايا اسان تي ڪرم ڪر سدائين،
سندءِ مهرباني ءِ سان غمخوار مليو.

بلند بخت 'عاطف' آهين هن جهان ۾،
وفادار محبوب دلدار مليو.

۲ - ڊسمبر ۱۹۸۰، هالا

Gul Hayat Institute

(١٤)

اوهان کان ڏار ٿي حالت عجيب آ دل جي،
نگاهه ۾ رکيو آهي تلاش منزل جي.

نگاهون منهنجون سدائين اوهان کي ڳولهين ٿيون،
اوهان جي ناهيو ته ٻو ڳالهه ڪهڙي محفل جي.

ڇڏي هي دنيا سموري لڳس اوهان جي پنيان،
مجيم شروع ڪان وٺي هر صلاح هن دل جي.

مون پنهنجي ڳالهه ڇڏي آ اوهان جي سامهون سڄڻ،
مونکي نه آهي ضرورت ڪا ڪنهن به عادل جي.

سفر ۾ سات رهيو گر اوهانجو مونسان صنم،
ته پوءِ پروا ئي ناهي ڪا ڪنهن به مشڪل جي.

جدا اوهان کان نه ٿيندو سڄڻ ڪڏهن 'عاطف'،
ڀلي صلاح ملي مونکي ڪنهن به عاقل جي.

هالا ٢٢ - ڊسمبر ١٩٨٠ع

Gul Hayat Institute

(١٥)

اکثرين ۾ تون رهين ٿو دل ۾ به تون وسين ٿو،
آهيان مان تنهنجو سڀ ڪجهه پو دُور ڇو رهين ٿو.

توکي يقين آهي منهنجي وفا تي پيارا،
ماڻهون ڇون ٿا جيڪي انهن جي ڇو ٻڌين ٿو.

ديوانگي سڏيان يا هن کي چوان مُحبت،
هر هنڌ ڏسان ٿو توکي خوابن ۾ تون اچين ٿو.

دنيا جي پروا ڇالاءِ ڪريون اي يار پيارا،
دنيا ڪري ڇا سگهندي ان کان تون ڇو ٻچين ٿو.

منهنجي اکين سان ڪو پيو توکي ڏسي ته سمجهي،
اي منهنجا پيارا دلبر منهنجو تون ڇا لڳين ٿو.

تنهنجي ئي مست نظرن ديوانو آ بنايو،
اڄ مرڪي مرڪي مونکي ماري تون ڀر ڇڏين ٿو.

ان وقت هن جهان کان بيگانو مان ٿيان ٿو،
جنهن پل اچي تون ويجهو مونکي ڪلي ڏسين ٿو.

منهنجو آ ڇين تو وٽ منهنجو آ ساهه توسان،
آهين تون يار 'عاطف' پو دير ڇو ڪرين ٿو.

٢٦- ڊسمبر ١٩٨٠ع، هالا

Gul Hayat Institute

(١٦)

هزارين سال جيو خوش رهو عزيزن سان،
سدائين پيار ڪريو پنهنجي هت رفيقن سان.

توهان جي دل ۾ سين لاءِ آهي پيار سدا،
توهان جو سات رهيو آهي هت غريبن سان.

هي سور، درد ۽ غم سڀ توهان کان دور هجن،
گهرون دعائون سدائين ٿا گڏ فقيرن سان.

دعا ڪري ٿي توهان لاءِ هرڪا دل حساس،
توهان نه ڀيائي رکي آ ڪڏهن قريبن سان.

توهان جو سايو رهي شل سدا اسان جي مٿان،
ملي ٿو پيار توهان جهڙو هت نصيبن سان.

دعا گهري ٿو خدا کان توهان جي لاءِ 'عاطف'
سدائين خوش ٿي رهو پنهنجي هت حبيبن سان.

٢٦- ڊسمبر ١٩٨٠ع هالا،

نوٽ: هي غزل طالب المولى سائين تان لکيو اٿم.
'عاطف'

Gul Hayat Institute

(١٧)

ڪڏهن ڪانه ٿيندي اسان ۾ جدائي
ڀلي زور لائي هي ساري خدائي.
اسان پيار ۾ پوڄيو هڪ ٻئي کي،
اسان ڏار آ هڪڙي دنيا وسائي.
ازل کان وٺي هڪ ٻئي کي ٿا چاهيون،
سوا هڪ ٻئي جي نه ٻي ڪا به وائي.
نه دولت کپي سون نه دنيا کپي سون،
کپي ٿي فقط يار جي آشنائي.
ڇڏي دين دنيا ٿياسون سڄڻ جا،
اسان پنهنجي دل آ سڄڻ سان ملائي.
نه ڪنهن کي ڇئون ٿا نه ڪنهن جي ٻڌون ٿا،
اسان پرت ۾ ريت ساڳي هلائي.
دعائون ڪريون پيا سڀن کي سدائين،
اسان جي دلين ۾ نه آهي برائي.
ڀلي آزمايو اسان جي محبت،
وري پوء ڏسجو اسان جي چريائي.
اسان جي دلين ۾ نه ڪنهن لاءِ عداوت،
نه ڪنهن لاءِ برائي نه ڪنهن لاءِ پيائي.
اسان پيار ۾ پاڻ کي آ پچايو،
سدا چاهيون ٿا سڀن جي ڀلائي.
محبت ڪندي هٿ ڏسي ڪو نه سگهندي،
اي 'عاطف' هي دنيا سڙي ٿي اجائي.

٢٦- ڊسمبر ١٩٨٠ع، هالا

(١٨)

بادل بہ آهن بيٺا منظر هي سهانو آ،
عاشق هي سنده هردم هت غم جو نشانو آ.

مونکي ٿا ڏسن بادل حيرت مان هتي هر هر،
بس آئون جلان پيو ۽ خوش سارو زمانو آ.

موسم کي ڏسي آئون پريان پيو رڳو آهون،
ساجن کان سوا هاڻي دنيا تہ ويرانو آ،

هڪ سال اچا دوري هي پيار جي مجبوري،
سوچيان پيو رڳو سهڻا هي کهڙو بهانو آ.

هڪ ڏينهن نہ گذري ڪئن سال گذاريندس،
سڀ توکان جدا مونکي چوندا تہ ديوانو آ.

معشوق تہ هوندا سڀ هنوقت عشاقن وٽ،
تون دور رهين مونکان هي غم جو بهانو آ.

تونئي تہ چيو هو هي مونکان نہ پري رهجان،
چو دير ڪرين پيو تون هي کهڙو فسانو آ.

تو وٽ بہ آهن پيارا ماضيءَ جا حسين لمحا،
مون وٽ بہ تہ تو وانگر يادن جو خزانو آ.

تن دولت، دنيا ۽ دستور زماني جو،
’عاطف‘ هي سنده اڄڪلھ هر شيءِ کان بيگانو آ.

٢٦- ڊسمبر ١٩٨٠ع، هالا

Gul Hayat Institute

(١٩)

اکيون ترسن پيون توکي ڏسڻ لاءِ، ۽ حالت بد کان بدتر ٿي رهي آ،
ذهن ۾ صرف آ تنهنجو تصوّر، ۽ دل توسان ملڻ لاءِ چڱي رهي آ.

سندم دل جي هر هڪ ڌڙڪن ۾ آهين، ۽ هر هڪ ساهه ۾ تون ئي سمايل،
سندم نس نس ۾ تنهنجو پيار آهي، سندم دل تنهنجي لاءِ ترسي رهي آ.

نه ڪنهن دستور جي آهي ڪا پرواه، نه ڪوئي دين دنيا سان تعلق،
نه ڪا خواهش هنن محلن جي آهي، نه مونکي چاهه دولت جي رهي آ.

سندم حسرت آ توسان گڏ گذاريان، سڄي دنيا کي تو وٽ مان جهڪايان،
سدائين آئون تنهنجو ير چوايان، تمنا دل ۾ هي باقي رهي آ.

صنم مونکي سدائين ياد رکجان، زماني کان ڊڄي هرگز نه هٽجان،
محبت ۾ ته بدنامي به ٿيندي، اها بدنامي اڄڪلهه ٿي رهي آ.

ڪئين دشمن آهن دنيا ۾ هر هنڌ، انهن ۾ ڪجهه پرايا ۽ ڪي پنهنجا،
ڀلي هو زور لائن پيا هزارين، نه ڦرندي دل جا تنهنجي ٿي رهي آ.

جڏهن دنيا ٺهڻ جو حڪم مليو، تڏهن کان ئي خدا جو فيصلو ٿيو،
ته تون ۽ مان زمين تي هڪٺي رهندا، انهيءَ جي ابتدا اڄ ٿي رهي آ.

سندم شهه رڳ کان ويجهو تون رهين ٿو، سندم اکڙين ۽ دل ۾
ئي رهين ٿو،
سڄڻ مون ۾ رهين تون ئي سمايل، سندم هي زندگي تنهنجي رهي آ.

ڪرين دنيا جي ڇو تو ڳالهه دلبر، ڇوي پئي جيڪو ڪجهه ان
کي ڇوڻ ڏي،
سندم سر ساهه آهين تون ئي منٺڙا، سندم جند جان توسان ٿي رهي آ.

Gul Hayat Institute

پلا توکي ڇڏي ڪيڏنهن مان ويندس، سندم تون ئي ته آهين يار سڄڻ،
جنم ورتو آ مون تو لاءِ پيارا، مونکي پروا فقط تنهنجي رهي آ.

سڄي دنيا ۾ هڪ تون ئي ته آهين، سنڌ خاطر ڪٽان پيو ساهه هت مان،
سڄي سنسار ۾ تنهنجو ئي آهيان، هي ڳالهيون سڀ سندم دل ڇئي رهي آ.

سڄڻ سهڻا سدائين ياد رکجان، پلي دنيا چوي مونکي نه ڇڏ جان،
آهين دولت ۽ دنيا تون ئي منهنجي، سندم الفت ته تنهنجي ئي رهي آ.

سڄڻ 'عاطف' سان تون هردم وفا ڪر، پلي دنيا سڙي هن کي سڙڻ ڏي،
سندم تقدير ۾ تون ته آهين، سندم تقدير تنهنجي ئي رهي آ.

٢- جنوري ١٩٨١ع، هالا

Gul Hayat Institute

(٢٠)

جدا توکان جاني آئون جي چا کندس،
سوا توکان مٺڙا رهي چا کندس.

ڏنو مون آ توڏي آزل کان وني،
سوا توکان ٻئي ڏي ڏسي چا کندس.

سنڌ مست نظرن بڻايو چريو،
ڀلا آئون ٻي ڏي وڃي چا کندس.

فقط تنهنجي صورت اٿم دل اندر،
سوا تنهنجي ٻئي سان ملي چا کندس.

رڳو تون سمايل آهين ذهن ۾،
سوا توکان ڪنهن سان کلي چا کندس.

ڪيو آهي قابو ڏئي قرب تو،
ٻين سان ياري رکي چا کندس.

سنڌ واسطي منهنجي هر ڪا وفا،
ڀلا آئون توکان ڦري چا کندس.

سوا توکان منهنجي نظر ۾ نه ڪو،
ٻين ڏي نگاهون کڻي چا کندس.

جهڪيو تنهنجي سامهون آهيان مان رڳو،
ٻين جي اڳيان پو جهڪي چا کندس.

سڄي هن جهان ۾ سندم آهين تون،
اميدون ٻين ۾ رکي چا کندس.

Gul Hayat Institute

مونکي مُنهن پياري اکين سان آ ڏنو،
جهان جي شرابن کي پي ڇا کندس.

سندم دنيا آهين سڄڻ سائين تون،
ڀلا پو زمانو گهمي ڇا کندس.

سندء لال لب کي چُمي مون ڏٺو،
ڀلا ٻي ٻه کا شئي چکي ڇا کندس.

سڄڻ يار ’عاطف‘ جي منزل ٻه تون،
ته پو قافلن سان هلي ڇا کندس.

٩- جنوري ١٩٨١ع، هالا

Gul Hayat Institute

(٢١)

عاشق بہ تو ڪيو آ شاعر بہ تو ڪيو آ،
باطن ۾ هوس آئون ظاهر بہ تو ڪيو آ.

مونکي خبر نہ هُئي ڪا ڇا پيار ٿيندو آهي،
اُلفت ۾ يار مونکي ماهر بہ تو ڪيو آ.

هن ڪائنات کان وڌ تنهنجو آ پيار مون لئہ،
اُلفت ۾ يار مونکي طاهر بہ تو ڪيو آ،

منهنجي دل و جگر ۾ تون ئي آهين سمايل،
مونکي اي منهنجا مٺڙا عاطر بہ تو ڪيو آ.

اڳ صبر و شڪر کان مان نا آشنا هئس پر،
ڏئي پيار ۾ جدائي صابر بہ تو ڪيو آ

آئون هئس هميشه هر عام انسان جهڙو،
مونسان ڪري محبت ساحر بہ تو ڪيو آ.

رنج و الم جهان جي مونکي گهڻو ستايو،
پر پيار ڏيئي مونکي صابر بہ تو ڪيو آ.

مون زندگيءَ ۾ ڪنهن جي سامهون نہ ڪنڌ جهڪايو،
پنهنجي اڳيان جهڪڻ لئہ قاصر بہ تو ڪيو آ.

تو جهڙو يار مليو مون شڪر ڪيو خُدا جو،
مطلب تہ ٿيو اهو ئي شاڪر بہ تو ڪيو آ.

'عاطف' هئو ئي هاريل دنيا جي رنج و غم کان،
اڪثر ين مان مٺي پياري ناصر بہ تو ڪيو آ.

١١- جنوري ١٩٨١ع، هالا

(٢٢)

دل هئم هڪڙي ڏني تہ سا تہ پنهنجي يار کي،
زندگي سمجهان تو آئون هن مٽي دلدار کي.

رات ڏينهن ۽ صبح و سانجهي هٿ پري هن ڪان گهڻو
"ياد هردم تو ڪريان پنهنجي مٽي منٺار کي".

هن کي سامهون پنهنجي آڻي ان جي قدمن ۾ رهي،
پو رڳو وينو ڏسان هن حسن جي سرڪار کي.

هوئي منهنجي زندگي ۽ هوئي منهنجي بندگي،
پو ڀلا آئون ڪريان ڇا هن سڄي سنسار کي.

هر گهڙي ڦٿڪان پيو آئون ياد دلبر کي ڪري،
وقت ٿي ويو آ گهڻو محبوب جي ديدار کي.

ياد هن جيءَ سان ٿي اڄ تائين مان زنده آهيان،
۽ ڀلا پو ڪيئن وساريندس انهيءَ جي پيار کي.

پيار سان منهنجي سڄڻ مونکي لڳايو هو گلي،
ياد آئون پيو ڪريان ٻاهن ٻنهي جي هار کي.

آرزو آهي سندم سهڻي جي قدمن کي چمان،
آئون رکندس ياد هردم دوستي ۽ يار کي.

زندگي ۾ آ ضرورت هڪ فقط هن يار جي،
ياد 'عاطف' رکندو هردم هن مٽي منٺار کي.

١١- جنوري ١٩٨١ع، هالا

Gul Hayat Institute

(٢٣)

اُداسائي ٿي ختم آيو جڏهن مطلوب محفل ۾،
فقط مون ساڻ هو سهڻو هئو منسوب محفل ۾،

اچڻ کان هن جي پهرين سڀن سوچيو پئي ته ڇا هوندو،
”سڀئي حيران ٿيا آيو جڏهن محبوب محفل ۾.“

انهيءَ محفل ۾ هر پاسي هزارين حُسن وارا هئا،
مگر سڀني جي وچ ۾ هو لڳو پئي خوب محفل ۾.

جڏهن سهڻي محبت مان ڪلي مون ڏي ڪنيون اکڙيون،
انهي دم کان وٺي ان جو ٿيس مرغوب محفل ۾.

سڀئي محفل ڪيو ٿي رشڪ منهنجي خوش نصيبيءَ تي،
سڀن سامهون ڪلي مونسان مليو محبوب محفل ۾.

سرِ محفل ڪيو اقرار هن مونسان محبت جو،
چيائين آهيان ’عاطف‘ جو رڳو محبوب محفل ۾.
١٥- جنوري ١٩٨١ع، هالا

Gul Hayat Institute

(٢٤)

مونکي تنهنجو قسم تون ئي منهنجو صنم،
توسان الفت ڪرڻ منهنجو ڀريون آ ڪم.

آئون تنهنجو آهيان تون يقين رک اهو،
۽ ڏئي ڇڏ مونکي سنڌ ساروئي غم.

منهنجي چاهت به تون منهنجي پوڄا به تون،
تنهنجون پياريون اکيون ٿيڻ ڏيندس نه نم.

مون نگاهون ڪيئي صرف توکي ڏنو،
صرف توڏي ئي وڌندو سندم هر قدم.

تنهنجو ديدار ئي منهنجي طاعت اٿئي،
مونکي بخشيو آ تو لئه خُدا هي جنم.

آئون توکان جُدا جي نه سگهندس ڪڏهن،
منهنجو آهي سڄڻ تنهنجي دم سان ئي دم.

پاڻ ڪي دنيا وارا الڳ ڇا ڪندا،
پاڻ تي آهي پنهنجي خُدا جو ڪرم.

تنهنجي لئه ڏن نه ڇا هن جهان کي ڇڏيان،
سهندو 'عاطف' سنڌ ڪاڻ هرڪو ستم.

١٢- جنوري ١٩٨١ع، هالا

Gul Hayat Institute

(٢٥)

لال لب ۽ مست نظرن سان نهوڙي تو ڇڏيو،
مونکي پنهنجي مشڪبن زلفن ۾ وڪوڙي تو ڇڏيو.

تنهنجي جلون ڀرين مونکي هوش کان ٻاهر ڪيو،
قهر آهي پنهنجي زلفن کي به ڇوڙي تو ڇڏيو،

مون ڪئي توسان وفا توکي خبر آهي اها،
پيار ۾ منهنجا ستا مونکي پروڙي تو ڇڏيو.

منهن جي تنهنجي وچ ۾ هو دنيا جو هڪ ليکو لڳل،
پر ڪري مونسان وفا ليکي کي توڙي تو ڇڏيو.

مون بنايو آ وفائن جو حسين پختو محل،
۽ وري ان ۾ سڄڻ خود کي به جوڙي تو ڇڏيو.

عشق ۾ دنيا ڇڏي مونسان ڪئي آ تو وفا،
هن زماني جي اصولن کي به موڙي تو ڇڏيو.

تنهنجون واڻون تنهنجا رستا تنهنجو 'عاطف' ٻڌو ڏسي،
قلب ۾ هي عشق جو اج تير کوڙي تو ڇڏيو.

١١- جنوري ١٩٨١ع، هالا

Gul Hayat Institute

(٢٦)

اڄ منهنجا سڄڻ ڪري مون تي ڪرم،
ڇڏي دنيا رک اُلفت جو ڀرم.

منهنجو جيون تو لئه آهي فقط،
تنهنجي ساٿ سوا ناهي مونکي ٻيو ڪم،

مون ۾ تنهنجون خوشيون آهن توکي ڏنيون،
تون تنهنجو مونکي ڏي سارو ئي غم.

سڀ وعدا ڪيل اڳئون پورا ڪندس،
مونکي تنهنجي سر جو آهي قسم.

منهنجي هر ڪا خوشي آهي تو سان سڄڻ،
منهنجي دل ۾ فقط تون ئي آهين صنم.

شب روز سنڌءِ سڪ ۾ پيو سڪان،
جي سڄڻ نه ايندين ته ويندو دم.

مان تو سان سدائين وفا پيو ڪندس،
ٻولوڪ ڀلي ڪري مون تي ستم.

تنهنجو 'عاطف' تو ڏي وڌندو مٿا،
ٻري تو کان سڄڻ ڪونه کڻندو قدم.

١٥- جنوري ١٩٨١ع، هالا

(٢٧)

اهو عشق پيارا لڪڻ وارو ناهي،
زماني سڄي کي خبر پنهنجي آهي.

تون منهنجو آهين ۽ مان تنهنجو ئي آهيان،
ته پوءِ هن جهان جي ڪا پرواه چاهي.

اسان جي ملڻ تان زمانو سڙي ٿو،
ڀلي پيو سڙي ڪنهن جي پرواه ناهي.

سڄڻ پيار ۾ ٿيندي رسوائي آهي،
نه هئبو ڀلي ڪو فسانو پيو ناهي.

زمانو ڀلي ڀاڻ کي آزمائي،
محبت تي ٻيٺا آهيون لاهي پاهي.

ڪيو آ مون تو سان نڀائڻ جو وعدو،
انهيءَ قول کي پورو ڪرڻو ئي آهي.

وڏي عشق ڏي مون ڇڏيو عقل کي آ،
اچي رسبو تو وٽ سڄڻ ڪاهي.

اکين ۾ ذهن ۾ ۽ دل ۾ رڳو تون،
سوا تو ڪان تنهنجو ڇريو ڇا تو چاهي.

نه ڇڏجان سڄڻ آهي 'عاطف' هي تنهنجو،
۽ ڏيو آهي تو ڏي سيني خوف لاهي.

١١- جنوري ١٩٨١ع، هالا

Gul Hayat Institute

(۲۸)

رکي ناتو ان کي نڀائڻ اچي ٿو،
پراون کي پنهنجو بنائڻ اچي ٿو.

جهان کان مليل غم کيا کو نه ظاهر،
سڄڻ سور دل ۾ لڪائڻ اچي ٿو.

ڀلي زور لائي زمانو هزارين،
اسان کي سڄڻ جو چوائڻ اچي ٿو.

نکو ڊپ آ کنهن جو نکا کنهنجي پروا،
اسان کي زمانو جهڪائڻ اچي ٿو.

وڏي پرت ۾ پوئتي کو نه پٺبو،
نکو ڏي قدم کي هٽائڻ اچي ٿو.

ڇڙب پنهنجا پوندا مگر کيستائين،
وري پو انهن کي مڃائڻ اچي ٿو.

اچا عشق جي ابتدا آهي يارو،
انهيءَ کي وفا سان نڀائڻ اچي ٿو.

محبت جي باهن جي مون کي خبر آ،
کري پيار خود کي پچائڻ اچي ٿو.

توهان آهي 'عاطف' جي چپ کي ڏٺو پر،
ڪڇياسين ته سڀ ڪجهه ٻڌائڻ اچي ٿو.

۱۷- جنوري ۱۹۸۱ع، هالا

Gul Hayat Institute

(٢٩)

مان تنهنجي ئي سهاري جيئندس سدا اي سهڻا،
تون هر قدم تي مون سان ڪر پيو وفا اي سهڻا.

مون کي ڪڏهن نہ ڇڏجان منهنجو سدائين رهجان،
بي چين ڏڙڪنن جي هيءَ آ سدا اي سهڻا.

جيڏهن اکيون ڪڻان ٿو توکي ڏسي پيو ڏسان ٿو،
تو ئي ڪيو آ زخمي تون ئي دوا اي سهڻا.

تنهنجي فراق مون کي آهي چريو بنايو،
ڇا جي ڪندس ڀلا مان توکان سوا اي سهڻا.

مولي جي هيڪڙائي تسليم ٿو ڪريان مان،
انهيءَ کان پو مجازي آهين خدا اي سهڻا.

خوابن ۾ تون ئي آهين چاهت سندم آ تو سان،
تو کان سوا جهان ۾ ڇا هي ڀلا اي سهڻا.

منهنجي سڀئي خوشي آ تنهنجي خوشين سان پيارا،
ذڪر آ زبان تي دلبر تنهنجو سدا اي سهڻا.

آهي دعا هميشه گذري زندگاني،
مون کان تجان نہ هرگز يار تون خفا اي سهڻا.

’عاطف‘ تہ آهي تنهنجو تو سان ئي زندگي آ،
ڪيئن ساهہ آئون کڻندس توکان جدا اي سهڻا.

١٧- جنوري، ١٩٨١ع، هالا

Gul Hayat Institute

(٣٠)

سچڻ جي ياد کي آهي مون پنهنجي زندگي سمجهيو،
جهان وارن انهيءَ کي منهنجي آ ديوانگي سمجهيو.

ڪيو آهي سچڻ وعدو نہ مونکان هو جدا ٿيندو،
خوشيءَ مان مون ڏنو هن ڏي ۽ هن حيرانگي سمجهيو.

مان چاهيان ٿو گذاريان زندگي هن جي ٿي قدمن ۾،
انهيءَ جي ديد کي آهي مون پنهنجي بندگي سمجهيو.

رکو هر وقت پيو سهڻي سچڻ جي لئہ دعا ڪريان،
"مون جنهنجي ذات کي هر وقت پنهنجي زندگي سمجهيو."

گهڻن ڏينهن کان پوءِ آئون ويس دلبر جي خدمت ۾،
خموشيءَ مان مليو مونسان ۽ مون ناراضگي سمجهيو.

ڏياريو مون يقين هن کي تہ 'عاطف' آ فقط تنهنجو،
کلي مون کي چيائين ان کي مون آ پختگي سمجهيو.

٢٥- جنوري ١٩٨١ع، هالا

Gul Hayat Institute

(٣١)

فراق تنهنجي بنائي ڇڏيو آ ديوانو،
تون ئي ٻڌاءِ وڃي ڪيڏهن تنهنجو پروانو.

تنهنجي ئي هجر ۾ منهنجو آ هيڻو حال ٿيو،
سندءِ نه هوندي لڳي ٿي هي دنيا ويرانو.

سيئي پڇن ٿا مونکان، تنهنجو حال هي ڪيئن ٿيو،
ڀلا ٻڌايان انهن کي آئون ڪهڙو افسانو.

اي يار پل به نٿو گذري هاڻ تو کان سوا،
وري خوشيءَ کان به ٿيندو وڃان پيو بيگانو.

گهڻو ئي پنهنجي محبت کي مخفي مون رکيو،
سڀئي سمجهي ويا آهيان تنهنجو مستانو.

تنهنجي عشق ۾ 'عاطف' ڇڏيو آ هر شئي کي،
۽ تنهنجي خدمت ۾ دل ڏنائين نذرانو.

٢٥- جنوري ١٩٨١ع، هالا

Gul Hayat Institute

(۳۲)

زندگي ڪيئن گذرندي اي دلربا توکان سوا،
ان کان ڀلي مون کي ملي آهي مرڻ جي لئه دعا.

مون تہ چاهيو آهي سڄڻ توسان گڏ زنده رهان،
۽ وري توسان مران هي ڏئي رهي آ دل صدا.

منهنجون خوشيون تو کي ۽ تنهنجا ملن سڀ غم مونکي،
نيڻ هڪڙي ڏينهن منهنجي هي دعا ٻڌندو خدا.

هڪ طرف بس تون هجين ۽ ٻئي طرف دنيا سڄي،
آئون ايندس توڏي ۽ دنيا سان منهنجو آهي چا.

هئس تنهنجو آهيان تنهنجو، تنهنجو ئي رهندس سدا،
آزمائي ڏس مونکي منهنجي آ توسان ئي وفا.

تنهنجي الفت جي سهاري ئي تہ 'عاطف' زنده آه،
مان ڀلا ڇو چا ڪندس مونکان جي ٿيندين تون خفا.

۲۷ جنوري ۱۹۸۱ع، هالا

Gul Hayat Institute

(۳۳)

اي جانِ غزل اي جانِ وفا، تون مون کان ٿجان هرگز نہ خفا،
او منهنجا پرين او منهنجا مٺا، آئون توسان ڪندس پيو سدائين وفا.

منهنجو دين ايمان آهين ير تون، منهنجو ساهہ ۽ مان آهين ير تون،
منهنجي جند ۽ جان بہ تون ئي آهين، جي سگهندس ڪونہ مان تو ڪان سوا.

منهنجي دل ۾ تون هر وقت آهين، منهنجي اکڙين ۾ تو تون ئي وسين،
منهنجي ذهن تي ڇانيل آهين تون، مونکي آهي رڳو تنهنجي
سار سدا.

ڪٿي صبح هجي يا شام هجي، هر وقت پيو توکي ياد ڪريان،
۽ خوابن ۾ توکي ڏسان، تولاءِ سندم دل آهي صفا.

منهنجي سيج رڳو آهي تنهنجي لئہ، تنهنجو گهونگهٽ فقط آهي مون لئہ،
سڀ وعدا ڪندس مان پنهنجا وفا، توکي ڪونہ ڪندس آئون
يار خفا.

دنيا وارا مون کي تا چون، تنهنجو يار دغا ڏيندو توکي،
اڻ ڄاڻ آهن هو ڇا ڄاڻن، الفت ۾ ٿيندي ناهي دغا.

منهنجو وعدو ڪيل آهي توسان، جيئندس توسان مرندس توسان،
مونکي تنهنجو قسم جنت نہ ملي، جي توسان ڪريان مان يار جفا.

منهنجي قسمت ۾ رڳو تون آهين، پيو ڪو ناهي ير تو ڪان سوا،
اڄ 'عاطف' ڏي تون قرب ڪري، هر ڌڙڪن جي هيءَ آهي صدا.

۲۹- جنوري ۱۹۸۱ع، هالا

(٣٤)

سنڌ ۾ صبح ۽ شام اٿم سار پيارا،
سنڌم زندگي تون آهين يار پيارا.

ملي جي وڃن مونکي تنهنجا سڀئي غم،
ڀو ڀو ڇا ڪهي مونکي منظور پيارا.

سوا توکان سهڻا نٿو وقت گذري،
اچي مون ڏي مونکي ڏي ديدار پيارا.

آهيان يار تنهنجو سڀن کي خبر آ،
سنڌ سڀئي ڪٿندس انگل آر پيارا.

خبر ڪهڙي دنيا کي منهنجي اندر جي،
رڳو چاهيان تو سنڌ پيار پيارا.

محبت ۾ دنيا جي پروا نه ڪر تون،
گلن ساڻ ٿيندا آهن خار، پيارا.

زماني جي ماڻهن گهڻئي آ ستايو،
مگر توکان 'عاطف' نه ٿيو ڌار پيارا.

٣٠- جنوري ١٩٨١ع، هالا

Gul Hayat Institute

آئون پيا سو آهيان جنهنجي ديدار جو،
هو جي خود کي لڪائي ته پوڇا ڪجي،
جنهنجي نيڻن کيو آهي مون کي چريو،
سوئي نظرون بچائي ته پوڇا ڪجي.

جنهنجي خاطر ڇڏي مون هي دنيا سڄي،
جنهن کي پنهنجي بنائي اٿم زندگي،
جنهنجي الفت کي سمجهان ٿو مان بندگي،
جي اهو ئي ستائي ته پوڇا ڪجي.

هن کان ناراض ٿي خود پريشان آهيان،
ٻ وري هاڻ ويٺو مان هي سوچيان،
”اڄ رتل کي اگر هو گهرائي ڪٿي،
کو اسان کي ٻڌائي ته پوڇا ڪجي.“

دل جو دلدار جيڪر گهرائي مون کي،
چاهه سان منهنجي ويجهو اچي هڪ ٿئي،
پنهنجي پير ۾ وهاري کي ڳالهيون ڪري،
کو بهانو بنائي ته پوڇا ڪجي.

سڀ ٿا چاهين هن کان پري مان رهان،
کو ٻڌائي جدا هن کان ٿي ڪيئن جيان،
هن جو مون سان ملڻ آ ازل کان لکيل،
خود ئي قدرت ملائي ته پوڇا ڪجي.

پيار ۾ جيڪي دنيا آهن ڏک ڏنا،
سي اٿم سيئي سهڻل جي خاطر سٺا،
درد دل جي دوا جنهن کي سمجهان ٿو مان،
سو ئي دل کي جلائي ته پوڇا ڪجي.

پرو سو رکـبـو 'عـاطـف' خدا ۾ سـدا ـ
نـيـٺ هـڪ ڏينهن منزل تـي پهچائيندو،
مان سندس ئـي سهاري هـلان پيـو مگر ـ
جـي اهو ئـي رلائي تـہ ڀـو ڇـا ڪجي.

١٤- فيبروري ١٩٨١ع، ڪراچي

Gul Hayat Institute

(٣٦)

سڀني جي جهان ۾ سندم تون ئي همدم،
سڀني جي ڏکن ۾ رکيا آهن تنهنجو هر دم.

سندم سڀوئي ۾ تنهنجو اثر درد پيارا،
اٿلي ٿو جو شمع آهين فقط تون ئي مرهم.

جيسين تو ري آ تو ري وري نيٺ ملبو،
تون مضبوط رکج دل جهان جو نه ڪر غم.

نه ملياسون جيتري ته پيو بار ڇا ٿيو،
مري نيٺ ملبو نه ڪر اکريون نم.

سنڌ ء ديد ڏسڻ منهنجي آهي عبادت،
توکي خوش رکڻ ئي ثواب جو آ ڪم.

ڀلي دنيا وارا ستم ڪن هزارين،
نه هندو جو تو ڏي وڌايو قدم تم.

مان دنيا جا دستور ٽوڙي ڇڏيندس،
مون کي تون نه ڇڏجان ڪڏهن منهنجا همدم.

سنڌ ء پيار ۾ آهي سڀ ڪجهه ڇڏيو مون،
نه توکي ڇڏيندس ڀلي لوڪ ڏي غم.

ڀري توکان 'عاطف' مري ڪو نه سگهندو،
ڀنهي تنهنجي بانهن ۾ ويندو سندس دم.

١٠- فيبروري ١٩٨١، هالا

(٣٧)

سندءِ مست نظرن سان پياري ھليو وئين،
سندم دل کي ساجن تون ڳاري ھليو وئين.

محبت کان ڀرين نہ جيڙو ھئس مان،
ڪري پيار ان تي تون ماري ھليو وئين.

اھا رات آھي صنم ياد مون کي،
گلي سان لڳائي جياري ھليو وئين.

مون توکي گھڻي روڪيو پر نہ ٻڌين،
محبت سان مُرڪي نھاري ھليو وئين.

ڪري واعدو يار آئين تون مون وٽ،
سندءِ واعدو پوءِ پاري ھليو وئين.

اچڻ کان سندءِ اڳ ھئا درد دل ۾،
سڪون دل کي تون ٻر ڏياري ھليو وئين.

سڙي تنھنجو عاطف پيو آزاھ ۾ ھت،
محبت جي جا باھ ٻاري ھليو وئين.

١٠- فيبروري ١٩٨١ع، ھالا

Gul Hayat Institute

(٣٨)

منهنجو شان آهين منهنجو مان آهين،
تون ئي سهڻا سچ منهنجي جان آهين،
منهنجو يار آهين دلدار آهين،
منهنجو پيارا پرين ايمان آهين.

پلا توکي ڇڏي مان وڃان ڪيڏهن،
دنيا ڏي وري ڇا لاءِ ڏسان،
منهنجو رشتو فقط تو سان اٿئي،
منهنجو تون ئي ته پيارا جهان آهين.

منهنجي جند ۽ جان به تو سان آ،
منهنجي دل جو قرار به تو وٽ آ،
جدا توکان پلا ڪيئن زنده رهان،
تون ئي منهنجي جيئڻ جو سامان آهين.

ڏينهن رات رڙان پيو توکان پري،
منهنجو پل به سوا تو نٿو گذري،
هر روز مريو پيو يار جيان،
مون کان دور پلا ڇو جان آهين.

جيئن گل سان خوشبو گڏ ٿي رهي،
جيئن دل سان ڌڙڪن گڏ ٿي رهي،
تيئن آئون ۽ تون گڏ آهيون سدا،
تون منهنجي پريت جو شان آهين.

جو ڪجهه به آهيان سو تنهنجي ڪري،
شاعر به مونکي تو ئي آ ڪيو،
منهنجي سوچ جو مرڪز تون آهين،
منهنجي غزلن جو ديوان آهين.

Gul Hayat Institute

هر ساهه ۾ تنهنجي خوشبو اچي ـ
تنهنجي يادن ۾ 'عاطف' سيو ڳري،
ايندين ڍار ڪڏهن تون، قرب ڪري ـ
تون منهنجو سچو ارمان آهين.

١٨- فبروري ١٩٨١ع، حلا

Gul Hayat Institute

ڇھين ڪتابي ڪڙي

اداره ذات ڪتابي سلسلو باوجود محدود وسائل ۽ مشڪلات جي اوڻيهه سئو ڇهاسي کان اپريل اوڻيهه سئو ستاسي تائين سنڌي ٻوليءَ جون پنج ادبي ڪڙيون علم دوست سنگت آڏو پيش ڪري، عزم جي پختگي جو ثبوت ڏنو آهي.

"پاڻ مراديون ڳالھڙيون" اداري جو ڇهون ڪتاب اوهانجي هٿن ۾ آهي جنهنجو لکندڙ، نئين ٽهي جو صاحب طرز ۽ پسنديده شاعر مخدوم سعيدالزمان صاحب 'عاطف' سروري ڪنهن به رواجي تعارف يا سڃاڻپ ڪرائڻ جو محتاج ڪونهي. سندس ڪلام ۾ نواڻ جون ڪافي جهلڪيون ۽ چمڪون ڏسڻ ۾ اينديون جنجو اثر هر باذوق ۽ حساس دل محسوس ڪندي.

اداري، سنڌي ٻوليءَ جي محبدارن ۽ پڙهندڙن جي سات سان ٽماهي ذات ڊائيجسٽ جو سلسلو پڻ شروع ڪيو آهي، جنهنجو پهريون ڪتاب تمام جلد اوهانجي ذوق جي تسڪين بڻبو.

گذارش آهي ته پنهنجون ادبي لکڻيون، ڪاوشون ۽ اداري بابت رايا هيٺ ڏنل ايڊريس تي موڪليندا رهندا ته جيئن ذات پنهنجي سلسلي کي جاري رکندي آسمان سخن تي نوان ستارا جوڙيندي رهي.

Gul Hayat Institute

ادارو

ايڊيٽر
ذات ڪتابي سلسلو
8-A يونٽ نمبر 3- شاهه لطيف آباد
سنڌ.